

ΠΙΚΙΩΝΗΣ, ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΣΟ ΠΟΤΕ

Αγαπητοί μας επισκέπτες, διευθύντρια, δάσκαλοι και γονείς, ο σύλλογος γονέων & κηδεμόνων του 14^{ου} σχολείου, ή σχολείου « Δημήτρη Πικιώνη» χαιρόμαστε πραγματικά για την συμμετοχή όλων σας στην προσπάθεια γνωριμίας και προβολής του αρχιτεκτονικού και όχι μόνο, έργου του Δ. Πικιώνη. Για μας και για τα παιδιά μας αποτελεί πραγματικά ένα πολιτιστικό βήμα η επαφή μας με τον άνθρωπο που με τις ιδέες του, το πνεύμα του, το όραμα του στέγασε με τον καλύτερο τρόπο πρακτικά και αισθητικά το χώρο μόρφωσης των παιδιών μας αλλά και των γονιών τους και των παππούδων τους. Τον κορυφαίο Έλληνα αρχιτέκτονα της περιφέρειας Γενιάς του '30 που γονιμοποίησε τα αισθητικά ρεύματα του μοντερνισμού και του σουρεαλισμού που κατέφθασαν από την Ευρώπη με την μακραίωνη ελληνική πολιτιστική παράδοση. Αυτά όμως είναι ζητήματα που οι ειδικοί θα τα αναπτύξουν στο βάθος και πλάτος που τους αρμόζει εμείς ως γονείς δράττουμε την ευκαιρία χρησιμοποιώντας τα λόγια του ίδιου του Πικιώνη, να δούμε αυτό το δημιούργημα από όλες του τις πλευρές και κυρίως σαν έναν ζωντανό οργανισμό που κλείνει μέσα του : κεφαλάκια που αποζητούν του ίσκιο του πεύκου, μάτια που ονειροπολούν μέσα από σπασμένα παράθυρα, χέρια που παγώνουν από το βοριά που μπάζουν οι χαραμάδες, γόνατα που ματώνουν στα αφρόντιστα τιμεντένια προαύλια και κυρίως μυαλά και ψυχές ορθάνοικτες να δεχτούν « ιδιαίτερη ανατροφή, ιδιαίτερη παιδεία, ανάλογη τις κλίσεις τους, για να καρποφορήσουν». Και συνεχίζει ο σεμνός και πρωτοπόρος δάσκαλος με μια φράση που μας καλύπτει απόλυτα 70 ολόκληρα χρόνια μετά: «Κι όμως μας αναγκάζουν να διατρέξουμε τη μακριά έρημο μιας συμβατικής παιδείας που απονεκρώνει απειράριθμες ψυχές». Αν λοιπόν πραγματικά θέλουμε να γνωρίσουμε να εμβαθύνουμε στο έργο του Δ. Πικιώνη πρέπει να πιάσουμε το σκοινί από κει που εκείνος μοιραία το άφησε και όλοι μαζί να κάνουμε το όραμα του πραγματικότητα. Θέλησε και έφτιαξε ένα σχολείο κτιριακά άρτιο ικανό να στεγάσει, να προστατεύσει, να προάγει και να εμπνεύσει τις κατοπινές γενιές, τους επόμενους που θα αγωνιούσαν όπως εκείνος, που θα «μάθαιναν ακούγοντας μυστικές φωνές μέσα τους.»

Τωας κάποιου που πωσ σ' αυτή την Ελλάδα της κρίσης δεν μπορούμε παρά να ζητούμε τα απόλυτως απαραίτητα, να δεχόμαστε με ευγνωμοσύνη αυτά που μας δίνουν, και να σκύβουμε το κεφάλι σέρνοντας τα βήματα μας σε ένα αβέβαιο και σκοτεινό μέλλον. Αυτό μάλλον δε ήταν το όνειρο του Πικιώνη για τους μαθητές του σχολείου του. Έκτισε

ένα σχολείο σε λόφο ώστε και ο πιο μικρούλης να κοιτά την πόλη και τα μεγάλα της κτίρια από ψηλά κρατώντας την απαραίτητη απόσταση από τα δρώμενα σ' αυτήν για να μπορεί ανεπηρέαστα να κρίνει, να ονειρεύεται, να στοχεύει και να κατακτά, κάτι σαν την καινοτόμο παρέμβαση του Μπρεχτ στο θέατρο. Ήθελε με τον δικό του τρόπο μέσα από τη δική του τέχνη να κάνει τον μαθητή του υποκείμενο και όχι έρμαιο. «Περισσότερη ανθρωπιά, βαθύτερη νόηση και ψυχική ευαισθησία - κι αλλάζουν όλα: από την αρχική στάση, ως τις λεπτομέρειες».

Πιστεύουμε και θεωρούμε δεδομένο τόσο για εμάς όσο και για σας, πως επίκεντρο όλων των εκδηλώσεων και προσπαθειών μας πρέπει να είναι ο μαθητής αυτού του ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Ο μαθητής και το σχολείο σε μια αμφίδρομη και δυναμική σχέση και ποτέ το ένα έξω και ξέχωρα από το άλλο. Γιατί ο Δημήτρης Πικιώνης ονειρεύτηκε, σχεδίασε και ολοκλήρωσε ένα αρχιτεκτονικό αριστούργημα που από μέσα του θα ξεληδούσαν, η γενιά του 40', η γενιά του 50', η γενιά του 60', του 70', του 80'..... και ούτω καθεξής. Σε καμιά περίπτωση δεν ονειρεύτηκε οικόπεδα και μεζονέτες σε τιμή ευκαιρίας!

ΓΙΑ ΤΟ Δ.Σ

Η Πρόεδρος

Ελ. Θεοδοσίου

Η Γραμματέας

Κατ. Κρικλάνη